

יהודית שתיל:

„בהלת הקניות היא טירוף! ממש טירוף!“

בתחילת השבוע דיווחו כלי-התיקשורת על בהלת-קניות, הפעם באמת חסרת-תקדים: הרשתות הגדולות פתחו את שעריהן במוצאי-השבת, ובסוף הערב נותרו מדפים רבים ריקים. העילה הנוכחית היתה החשש, בפעם המי יודע כמה, מעליית-מחירים. ביקשתי לשמוע מיהודית שתיל, מומחית לצרכנות, אשר במשך שש שנים מנהלת את מיבצעי בית העסק המומלץ, התוצר המומלץ והשירות המומלץ, אם בהלת הקניות משרתת את האינטרס של הצרכן.

בהלת-הקניות היא טירוף. ממש טירוף!

● מדוע?

בהלת הקניות בפירוש איננה משרתת את הצרכן הקטן. היא גורמת לו להוצאה כספית בלתי-מבוקרת, ומעמידה אותו בפני מצב שהוא האחרון שצריך להיות מעוניין בו: רהיטנו, עליית-מחירים בגמר הקניה הבלתי-מבוקרת. ברגע שהמוצר נעלם מהדף, הייבוא מתחדש, במחיר גבוה יותר, ודבר גורם למחול-שרים.

● מתי, אם כן, בראי לקנות?

מתי שצריך וכמה שצריך. אגירה אינה פותרת את הבעיה.

● האם עדיף לקנות כל הזמן באותו המקום או לרדף למרכזל שנותן אחוז הנחה בלשהי?

ככל מיקרה שווה לברוק טיב ומחיר, מחיר מוגזם של דלק, זמן ואפילו קנסות על חניה במקומות אסורים.

● מדוע טרצה הבהלה השבוע?

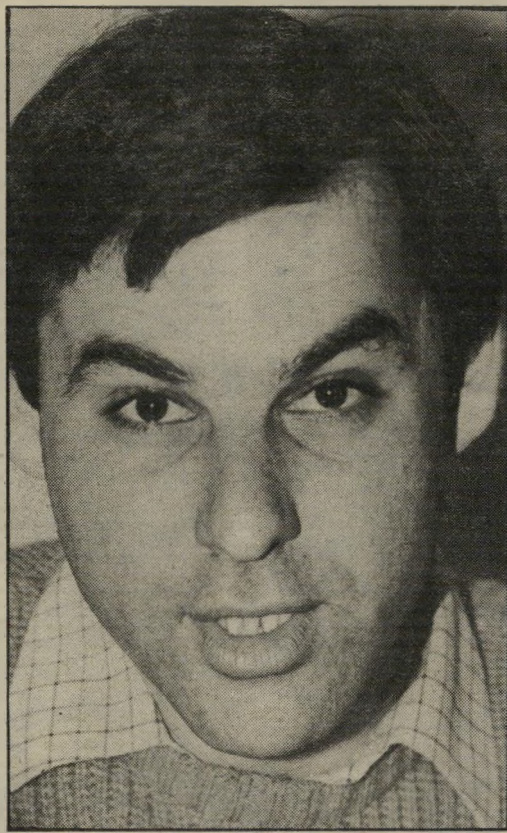
הפעם חברו יחד כמה גורמים. ראשית, באמת השמועות על עליית מחירים, שהן אטון בפני עצמן. שנית, קניה במוצאי-שבת שהפכה לתחליף לבידור מסוג אחר. והעיקר: תאריך המיבצע, ה-2 בחודש, איפשר לבעלי כרטיס-אשראי שקנו במוצאי-שבת, ליהנות משבועיים אשראי עד גביית הסכום כחשונן הבנק שלהם.

● האם בבהלת הקניות אשמות הנשים, או אולי גם הגברים?

מניסיוני, בהלת קניות היא לא חדי-מינית. לגברים יש חלק נכבד בבהלה.

● כלומר, הישראלי אינו צרכן בוגר?

נכון. הוא עדיין קונה ללא-הבחנה.

ג'ורא רובנקו:

„המתנחלים שידרו התנגדות לא פאסיבית!“

שמח בגדה-המערבית. בכינוס חירום של ראשי ההתנחלויות, שדנו איך לעצור את יוזמת-השלום המצרית, שבמרכזה נסיגה בגדה, קרא עורך-הדין אליקים העזני ל"מתנחלים לצאת למרי אזרחי ללא אלימות, אם יתבקשו הוא וחבריו לפנות את ההתנחלויות.

פניתי למישפטן הצעיר ג'ורא רובנקו וביקשתי לדעת, מנקודת מבט מישפטית, במה המדובר.

לפי הכנתי, המדובר בהתארגנות לא אלימה, כדי להניא את הממשלה מביצוע החלטותיה החוקיות והענייניות, תהיינה אשר תהיינה. למעשה, מדובר בהתנגדות פאסיבית נוסח ימית. אך גם בהסתמך על תקדים ימית וגם על הנעשה בגדה, הרי שהמתנחלים שידרו התנגדות לא-פאסיבית. להערכתי, מדובר בסוג התנגדות גרוע יותר.

● נניח שלא מדובר בהתנגדות אלימה.

מדובר על עיקרון בסיסי של כיבוד החוק. לא ייתכן שקבוצת אזרחים, יהיו השקפותיה אשר יהיו, תבקש מצד אחד את חסותה והגנתה של הרשות המבצעת, ומצד שני תתנגד להחלטותיה של הרשות, כאשר הדבר אינו לרוחה.

● נדמה לי שבך בדיוק נוהגים סרבני-השירות בלבנון.

נכון. אבל הם יושבים ככלא, כדיוק במקום שבו הרשות המבצעת מכניסה אותם. הם מודים בכך שהם עברו עבירה ומוכנים לשאת בעונש המתאים.

● מהו העונש המתאים למרי אזרחי בשטחים?

על כך תחליט הרשות השופטת, אם יגיע אליה הדבר, כיוזמת הרשות המבצעת.

● אתה נשמע ססקן.

תיאורטית, ייתכן שהם לא יועמדו לדין. כבר היו דברים מעולם, כארץ ובמקומות אחרים.

אריה נאור:

„הצוות של פרס טוב מזה של מנחם בגין!“

מבחוץ נראה שהכל מצליח בלישכתו של ראש-הממשלה. העיתונות אהדת אותו, ממצריים מחייכים אליו עם יוזמת-השלום. שימעון פרס יכול להרשות לעצמו לסרב להופיע בשידור טלוויזיוני מחוץ אל חוץ, בארצות-הברית, בעניין יוזמת חוסני מובארק, מבלי להסתכן באופוזיציה ממשית מבית.

פניתי לאריה נאור, מזכיר ממשלתו הראשונה של מנחם בגין, אחרי בחירות-המהפך, וביקשתי שיחווה דיעה על הנעשה בלישכה, מנקודת מבט של מזכיר-לשעבר. הוא הפתיע אותי כבר בפתיחה:

ככל מה שקשור לתיקשורת וליחסי-ציבור, נראה לי שהצוות הנוכחי עובד טוב יותר מזה שהיה בתקופתו של בגין. ראשית, משום שלעיתונות יש פחות התנגדות לממשלת-פרס, ושנית, הצוות הנוכחי יודע לטפל טוב יותר בעיתונאים.

● אולי מסיבה זו מרשה פרס לעצמו לרחות את הדין בממשלה על היוזמה המצרית?

אולי. אך יש הברל בסיסי בין היוזמה הנוכחית ובין זו של אנוור אל-סאדאת. הנשיא המנוח דיבר על שלום עם מצריים, והיתה לו סמכות מלאה לכך. חוסני מובארק מרבר בשם הירדנים, שלא הסמיכו אותו, שלא לדבר על הפלסטינים. אגב, לזכותו של בגין ייזכר, שהוא ידע או לנצל טוב מאוד את התיקשורת האמריקאית כדי להביא את סאדאת לכאן.

● אולי פרס נוהג כפי שהוא נוהג בגלל המיבנה המיוחד של ממשלתו?

למעשה, יש כאן שתי ממשלות, שיש להן שותפות חלקית בשילטון משותף. כל צד מתקרב לנספחיו, כדי להכשיר את הקרקע לממשלת צרה, אם יהיה ככך צורך. לכן אפשר לדבר על ממשלת פרס ועל ממשלת שמיר. לכן זה לא מפתיע למשל שיש שני שרי-חוז. בעוד ששר-החוז הרישמי נמצא בסיור באירופה, ניפגש שר-החוז בפועל עם השליח המצרי. עור וייצמן הוא למעשה שר-החוז האמיתי בממשלה.

● נדמה ששמיר חי בעולם אחר.

הוא שווה באירופה, אבל אנחנו חיים במיזורה, וכאן נקבע עתידנו.

● שאלה אחרונה. בגין ישוב או לא?

ממתי מישו מדבר בשמו? תשאל אותו!